

[Marianne Jelved]

folkeoplysningsudvalgene var brugerudvalg, og at der aldeles ikke skulle kommunalpolitikere med i de udvalg. Jeg synes stadig væk, at det er rigtigt, skønt jeg har været med til at sige ja til, at der nu kommer kommunalbestyrelsesmedlemmer med, men sådan er kompromiserne jo. Jeg beklager det dybt og inderligt. Det havde været langt flottere, hvis vi herinde havde haft tillid til, at kommunalpolitikere skal beskæftige sig med de overordnede spørgsmål og rammerne, og at brugerne skal udfylde rammerne. Så langt er vi ikke kommet endnu. Det sker nok på et eller andet tidspunkt.

Jeg har haft megen sympati for handicapgruppernes usikkerhed med hensyn til, hvordan deres situation bliver i den nye lov, og derfor er jeg selvfølgelig glad for, at det nu er blevet understreget, at vi med ministeren i spidsen meget nøje vil følge, hvad der sker på det område.

Jeg vil gerne sige om bevægelsesfagene, som jo har været et meget omdiskuteret punkt, at det hele tiden – også i det oprindelige lovforslag – har været muligt at beskrive bevægelsesfagene som undervisningsfag. Men jeg må også her erkende, at forandringer og ansvar og prioritering, der er lagt ud, har svære betingelser endnu. Jeg synes, der er fundet det, man kan kalde en salomonisk løsning på det problem. Når jeg siger det på den måde, er det ikke, fordi jeg har noget imod, at bevægelsesfag er undervisningsfag; det er helt i orden. Det, der var i det oprindelige lovforslag, var jo en beregningsmetode, og jeg vil sige, skønt det egentlig ikke burde være tilfældet i sådan et lærerdomineret parti som Det Radikale Venstre, at det nok var en upædagogisk måde at fremlægge tingene på. Men så har vi lært noget af det.

Hvad angår det økonomiske niveau samlet for folkeoplysningsvirksomheden, er jeg selvfølgelig også tilfreds med, at det nu understreges i betænkningens bidraget, at vi herindefra forventer, at niveauet for kommunernes hidtidige udgifter fastholdes, og at de nye bloktilskud lægges oveni; det vil vi også følge herindefra.

Klubberne har der været en del diskussion om. Klubberne skal have en rimelig placering i folkeoplysningsudvalgene. Det synes jeg er fint.

Jeg vil gerne påpege, at kommunerne – det står også i betænkningens bidraget – har mulighed for at sikre klubvirksomhed efter § 4, stk. 4, og

afsætte særlige midler til klubberne og til andre særlige grupper af unge, også i mere uformelle strukturer.

Jeg synes også, det er vigtigt at understrege, at der kan ydes forhøjede tilskud til ungdoms- og fritidsklubber.

Men det har man fra flere sider både uden for Christiansborg og herinde, f.eks. fra Socialdemokratiets og SF's side, ment ikke var tilstrækkeligt. Man vil altså have lovfæstet, at der skal en særlig pulje til dette område.

Hertil vil jeg sige, at Det Radikale Venstre altså en gang imellem må afstå fra at indgå kompromiser om alle spørgsmål, for vi mener det altså alvorligt. Vi kommer ikke videre med samfundsforandringer i den retning, som bl.a. Det Radikale Venstre, men også flere og flere andre partier taler om, i retning af decentralisering af ansvar og kompetence, hvis vi ikke selv tør gøre det herindefra. Og det lykkes kun, hvis vi lægger et reelt ansvar og en reel kompetence ud, og det betyder altså, at vi ikke herindefra hele tiden skal sikre, at alting er formuleret ved hjælp af lov.

Om ungdomsskoler, daghøjskoler og produktionsskoler vil jeg kun sige kort, at det er vigtige alternativer og muligheder. Det fremgår f.eks. også, at det er regeringens holdning i Sauntehuspapiret, hvor disse uddannelsesmuligheder inddrages i løsning af ret store samfundsopgaver.

Jeg vil gerne sige, at samarbejdet også om dette lovforslag faktisk har ført til, at jeg synes, lovforslaget på mange måder er bedre end det oprindelige lovforslag. Og det vil jeg gerne sige som en anerkendelse til de medspillere, vi har haft herinde.

Jeg vil yderligere godt gøre opmærksom på et enkelt forhold. Vi er tilfredse med, at man nu formulerer deltagerkredsen for daghøjskoler lidt bredere, men jeg vil gerne pege på en fare ved det eller i hvert fald noget, vi bør være opmærksom på.

Det skal ikke resultere i, at vi med tiden ser en udvikling på daghøjskolerne, hvor de, der har bedre muligheder, »overtager« daghøjskolerne. Der skal stadig væk være en sikring af, at dette forbeholdes dem, der har de største behov for at komme ind i uddannelsessystemet igen og har de største barrierer at overvinde for at komme ind i det, vi kan kalde et livslangt uddannelsesforløb.